

Այնուան էլ հաճախ չի դատահում որ հանրապետության նախագահը հողված գրի հայաստանյան մամուլի համար եկ եթե գրել ու հրադարակել և երկրի մի խնդիր բերերում միաժամանակ, նշանակում է նա ինչ-որ շատ լուրջ բան և ուզում ասել հայ հասարակական լսարանին: Դետերարար նրա հողվածին հուզական անդրադարձ կատարելն առնվազն արդարացված չէ որիտի փորձենք հասկանալ, թե ի՞նչ է ուզում ասել նախագահը ժողովրդին, ի՞նչ է առաջարկում այսովուհի մի կենսական խնդրում, ինչորիսին արցախյան համար նշանակում է առաջարկ առաջարկությունը, որը նախագահի ստուգամբերի 26-ի հայտնի մասունք առույնից հետո դատավետումների հեղեղ քակեց նրա զինին ամենավայրին էլ հանդես չի գալիս իր բարեւազմի հրձիգ, նա ծեսադիս խոսել եւ խոսում է խնդրի խաղաղ կարգավորման անհրաժեշտության մասին: Տարբերությունը միայն այն է, որ ընդդիմությունը հանդես զայլով նախագահի ընորուած «մասսիմալիստական» դիրքերից, ցանկանում է գտնել մեզ համար առավել ընդունելի փոխզին:

Նը մեզ մի շատ մեծ զիջու է անում, երբ համաձայնում է, որ մենք շարունակենք աղրել մեր հայրենիքում։ Սա է աղրեցանցիների «փոխգիջումը»։ Այնուհետեւ Երկու դեռությունների, Երկու ժողովուրդների միջև թշնամությունն այնտան է խորացել (ամեննեւին ոչ մեր մենք), անվսահությունն այնտան է մեծ, որ այժմ Դայաստանում եւ, միգուցե, աշխարհում քաջի նախագահից չկա որեւէ այլ հայ, որը հավատա, թե Արցախն Աղրեցանի կազմում որեւէ կարգավիճակով թողնելու դեղուում հնարավոր է այն

Ի հօտ հարկ է ուսանուս գրքով
բոլեթիկներին Սիզուցե ղաճառն
այն է, որ նա, իր ընկերների հետ հրա-
դարակ իջնելով «Սիացում» եւ
«Պայտար, ղայտար ծինչե վերջ»
կարգախոսներով, այժմ արդեն հան-
գել է այն եղրակացության, որ 1988-
ին իրեն սխալ էին, որ իրենց մա-
սինալիզմը խղանական անփոր-
ծության (ավելի խիս քառ չօքտա-
գործեմ) արդյունք էր. Այդ դեմքում
խցություն ողիքի ունենալ խոստ-
վանելու, որ խղանական ասդարե-
զից իրենց իսկ ջաներով Խված նա-
խոր թեժիսի խղանական գործիչ

այլու», այլու խարհցաց աս ողի հարցեր Միզուցե դա է նրա բանուն դիտավորությունն է, ինչպես խոսու վանում է հոդվածի սկզբում, երբ նույն է, թե չի հասել իր նողատակին «մանուկում եւ հրատարակային ժողովներում լուրջ բանավեճ ծավալել է հայ ժողովրդի առջև ծառացած ամենակնճոռու խնդրի Լեռնային Պարագայի հականարտության կարգա վորման հնարավոր ուղիների ընթաց»։ Այդդիսի բանավեճի անհրաժեշտությունը, անկասկած, առկա է Մի Իմ տարօրինակ է, որ նախազարդ այդ դիսի բանավեճ հրահրելու խիս-

ԵՐԱՎ ԱՆԴՐԱՆԻԿ

ΩΣ ον μουστρωματικός Σε πικνικός

Կամարության խաղաղ կարգավորումն է:

Արդեն իր այս հոդվածի վերնագրով («Պատերազմ, թե՝ խաղաղություն. Եցանալու դահլի») նախագահն ընդգծում է, թե հարցի խաղաղ կարգավորման այլընտրանք գոյություն չունի, այլընտրանքը դատերազմն է, եւ կոչ է անում հասկանալայդ:

Հենց այստեղից արդեն ես նախա-
զահի հետ համաձայն չեմ, Տանգի-
համոզված եմ, որ նախ Դայասա-
նում, ինչղես նաեւ Արցախում ոչ ո-
ղատերազմ չի ուզում, եւ Երկրորդ ո-
որ այնիան անլուց չէ, որդեսպի-
շիասկանա, որ վաղ թե ուռ խաղաղ
կարգավորման շիանզելու դեմքում
ողատերազմը կարող է նաեւ մերսն

վել եվ երե ծեզանում կոչեր են հն
յում դատեազմի դատրաս լինե
լու ազգովին Ֆիդայի դառնալո
մ ասին, որն իր հողվածում հեզնում
է ախազահը, առա դա ամենեին
չի նշանակում նախահարձակ լինե
լու կեցված. այլ թշնամու հնարա
վու հարձակմանը դատրաս լինե
լու և հակահարզած տալու զօրա
կանության դրսեուում. և դեղ. շն
կա ծում, թե Աղրբեսանը առ է և
ուզում է դատեազմը վերսկսելու

զում: Եվ ահա հենց այս փոխզիգ-
ջումների հարցում է, որ հակադր-
վում է նախազահին: Ինը, որն Եւ-
տոն Տեր-Պետրոսյանը, դաշտաբանե-
լով փոխզիգման իր ըմբռումը,
գրում է: «Խոսից չի վերաբերում Պա-
րաբաղը տալուն կամ չտալուն: Խոս-
ից վերաբերում է Պարաբաղը հայկա-
կան դահելուն: 3000 տարի այն
ընակեցված է եղել հայերով եւ
3000 տարի հետո էլ դեմք է ընակեց-
ված լինի հայերով»: Սակած է տաս
դարզ ու որոշակի նախազահի հա-
մար կարեւոր չէ, թէ Պարաբաղը Այր-
թեցանի՝ կազմում կլինի, Դայա-
սանի՝ կազմում, թէ՝ անկախ: Կա-
րեւորը, ըստ նրա, այնտեղ հայերի
ընակությունն աղահովելն է:

Սա ճի՞՞՛ որ դիրուրում է: Ըստ ին-

Նա այս լրացնութեան է Հայ ինչ, որպիտեաւ, նախ, «Ղարաբաղը 3000 տարի ընակեցված» ի եղել հայերով. նա այդիան տարի եղել եւ հայերի ընաղածական հայրենիք ու մնալու և այդդիսին մինչեւ ժամանակների վախճանը. եթե նույնիսկ Ասէված մի արասց, եւ թե՛ւ այիս ընակեցված զինի հայոց Բնշու և Մայսազար խուսա փում Ղարաբաղի իրեւ հայության հայրենիքի մատնանուումից Որդես զի դատան ստեղծի, թե Աղրեցա-

Ները ծիւս էին, երբ ժողովրդին ասում էին, թե «Ղարաբաղը մեր գրդանում չի, որ հանեն ծեզ տան»։ Եթե այդպես է, աղա ինչո՞ւ նրանց ականջալուր չեղանի, ինչո՞ւ ժողովրդին տարանի անհամար փորձությունների միջով։ Ո՞վ է դատասխան տալու սրա համար։ Ո՞վ է դատասխան տալու նաև այն բանի համար, որ «Ղարաբաղի հակառակորդը միջազգային հանրությունն է, որին մենի ծեռնոց ենի նետել»։ Ո՞վ է այդ «մենիք»։ Դա առաջին հերթին «Ղարաբաղ» կոնֆլիքտն է, որը հենց այդ «ծեռնոց նետելու» ընորհիվ եկավ իշխանության։ Ուր տարվա ընթաց ուժ ինչո՞ւ ոչինչ չի արվել, որպես զի միջազգային հանրությունը հասկանա, թե ինչն ինչոց է Եթե իշխանության գՏնվելու ժամանակահավածը բավարար չի եղել դրա համար, եթե անծանր նախազահի արտադին Խաղաթական զորքությունը հանրազուման այն է, որ մենք թեամացել ենի ամրող աշխարհիկ իւս աղա է ի նշ բարոյական իրավունություն է մեր հարգարժան նախագամիք ներքանությունություն»։

կասկածելի «մերոդ» է ընտել, որ դիսին էր սեղսենքերի 26-ի նշանակությունը ասուլիսը եւ, հնարավոր է այդուհին է նաև այս հոդվածը կարող են միայն զարմանեն հայտնել, բանի որ ոչ ո՛վ նախագահին չեւ խանգարում առանց հուզական փորորիկ հրահրող այսողիսի խիս վիճելի տնօրումների լուրջ խոսակցության հրավիրել հայության բոլոր կարող ուղեղներին։ Հաս ավելի լավ կլիներ, եթե նա հենց այդուհի մի լուրջ «կլոր սեղան» նախաձեռներ հրավիրելով խղանական դաշտքուր «տեսանելի» դեմքերին, իրավագետներին ու միջազգայնագետներին թեկուզեւ զադանի, ոչ հրաղարակային թնարեկումներ կազմակերպելու համար։ Ազգովին խելք-խելքի տալու ելք գտնելու հրամայականն առկա է, բայց հազիվ թե այս թեմայի ուրուց հրաղարակային բանավեճ հրահրելու նախագահի կեցվածք արդարացված է Մրանից կատելի է ակնկալել մեր եւկրի ներտաղանական մթնոլորտի անհարկի ժիկացում, իսկ ժիկացած մթնոլորտում ու բանասում վճրուներ կատելի է նաև զել ոռու է խելացի խունուդները լսել

ИМПЕРИЯ СОВЕТСКОГО СОЮЗА

«Մերգեյ Բաղալյանը եւ Վլադիմիր Դաւթինյանը
սեփականատնութում են կոմկուսը»

« Հայաստան-Բելառուս » միությանը անդամակցելուն ընդառաջ Հայաստանում երկու ճակատով նախաձեռնված սուրագրահավաքի ընթացքում կոմկուսի շարժերն ընկած «ցեզը» վերջին ամսում, ինչորեւ նեվեց նոյեմբերի 2-ին կամերային երաժշտության տանը Երևանի կոմկուսի խղզկոմի «բացառիկ և արտակարգ դայմաններում, անցկացված 42-րդ կուսակցական կոնֆերանսում, «ողբերգական վիճակի առաջ է կանգնեցրել » կազմակերպությունը, «հունից հանել, ալեկո ծել » կոմունիստների նավը: Կոնֆերանսը սկսվեց մեկ ժամ ուշացումով որի ընթացքում բժնահարքակը հասցեց օգտագործել փորձի ժամանակական երգչախումբը հեղափոխության առաջնորդի ուսանողի հայցի ներք իսուսը Լենինի մեծադիմակարի մասին և որին «հակակոռու» « Յայ ժողովրդի փրկությունը սցիալիզմն է » նույնորու մեծադիմակարի գուցադրասարք Բեմի մեջտղում «կարմիր հագած» սեղանն է որի ուռոց (նախագահությունում) նաև ին Խաղկոմի առաջին խարույնություն և ցըկոնների հինգ խարույնարներ Տարածախին կազմակերպությունն ընթացված 400 դասվիրակների կոնֆերանսին մասնակցելու «արիություն ին ունեցել», 252-ը, 52-ը հագելի բացակա էին, մյուսներին դավանանել եր սկզբունքայնությունը

«Ավելիոծության» դաշտաց կոճկուսի ըլլուրոյի վերջին հինգ նիստերում ընկունված աղօրինի ոռուումներն են, դարձաքաննեց Խաղկոմի առաջին խառնուրդը. Աժ դաշտամայուր Վազգեն Սաֆարյանը Նախ կոմուսից վատավել են կուսակցական հինգ Երեխի գործիչներ՝ ակադեմիկոսներ՝ Գևորգ Ղարիբջանյանը, Լուիս Բալաջյանը, Դուկու-Մուրթիսեսուներ Ոորես Վարդանովը և Ստեփան Ստեփանյանց Խավարան Սարգիս Խալատյանը (ծախ

ոռւմներ, այդ թվում Չարենցի 100-ամյակի տոնակատարությունը, որն «աղացուցեց, որ Չարենցը կոմունիստ», հալածանեների դայմաններուանցկացվել են ցըանային կոնֆերանսներ:

Եթե դրս Սաֆարյանի գնահատականները զուտ էին, առաջ մտելու փոխանակությունը չափազանց բուռն է՝ իշխանությունների եւ կոմկուսի դեկավաների հասցեին զայրագին առահայտություններով՝ հազեցած՝ «Ե-

Ժողովրդին «նյութական եւ քառյական սղծավանքից» դուրս ըերելու ելքը շարունակելով տեսնել «Ռուսաստան-Բելառուս» միության մեջ, բաղկանի Խարուդարց կարեւորեց կուսակցական գործիչների գործունեության վերահսկելությունը եւ «Դատահարար կուսակցության վերնախավուն հայտնված, նվիրյալ կոմունիստների նկատմամբ անվստահություն սերմանող մարդկանց» միանձնյա որոշումները կանխելու անհրաժեշտությունը, կոչ արեց «իննադասիարակվել եւ վերադասավորվել, նորացվող կուսակցության մեջ դադարանել քարոյականությունը, ամրապնդել միասնականության ոգին»:

Նին, կու-
սակցության «զՏումից» 37 բվակա-
նի հոս է փլում», «Նախագահական
ընտրություններում դարձվեցին, որով
հետեւ լիդեր լիդեր չե», «Ուր ներ-
կայացուցիչ ունեն Ազգային ժողո-
վում, միայն Վազգեն Սահարյանին եւ
Գագիկ Թադեոսյանին են տեսնում
յուսներց միայն ծափ են տալիս հի-
շականներին. Քաղաքանին հանդի-
դումների են հրավիրում, ասում ե-
նահիճում խնի՝ մարդ է լինելու, ե-
թե 200-ից տակա է, յի զալիս».
«Անվատահություն հայտնեն կենևկո-
մի ըլուռոյին». ԽԵԽանություններին եւ
սեփական դեկավարությունը նշավա-
կող այս արտահայտությունների ըն-
դունին խոշիք է պարզաբանել. ԱՅ-

դասնանի, սակայն, հեռացված հեջակի ներկայացուցիչ Սարգիս Խաչատրյանի եղույթին, որը շարադրեց դեկապար «ՏՐՈՆԿԱՋԻ» որդեգրած հին կոմունիստներին Վարկաքեկելու «կոնվեյեային ստախոսություն» որպես մեխանիզմ՝ ներժեղով «առանց մարդուն բացառվելու, դաշտանվելու հնարավորություն տալու» կուսակցական կյանքում անժևսելի ներդրում ունեցող անդամներից ազատվելու գործելակերրոց ՊԵԲ Խաչատրյանց ներք, որ «Ռուսաստան-Բելառուս» նախաձեռնության կազմկոմիտեին անդամակցելու, մասվորականության հետ համագործակցելու իրենց դաշտականությունը կոմկուսի դեկավառության կողմից նենգափոխվել է «դառակի գործունեության», մինչդեռ իրեն ուզում էին, որ «վաղը-մյուս օրը Թուրքիան առիր լցնի մասել Արցախ կամ Ղայաստան» «Մենք դեռ կտեսնենք, ովքեր են դառակի ներք», սղանաց նա դնելով, որ այսօր կոմկուսը փլուզվում է Սերգեյ Բաղդայանի եւ Վլադիմիր Դարբինյանի մեջով, որոնք «սեփականացնորհել են կոմկուսը»:

Կոնֆերանսն ընտեղ խղկոմի նու կազմ, ընդունեց դիմում խղափի կոմիտիսներին եւ հայտարություն կենևկոմի վերոիիշյալ առօրինի որակ ված որուումները չեղյալ հայտարելու, Խղկոմի կազմկոմիտեն լուծաբելու եւ կոմկուսի միասնականությունը վերականգնելու հորդուներով: Պատվիրակները հեռացան՝ առաջիկա համագումարում «նույնիսկ անհամասնորեն ջնջին վուսայով» եղանակ ստեղծելու, «փորձությունից մարդկան դուրս գալու» մշադրությամբ: Մինայդ ներկուսակցական «հանգույցներ» կմնարկվեն նոյնարեի 9-ին իրավուած կենևկոմի ոլենումում:

